

Bricele

Alecu Donici

Eram în hotărâre de fabuli să mă las,
E grea această cale la muntele Parnas;
Dar unchiul, care strânge nepotului avere,

Ce vrea de la el cere.
Așa un unchi al meu,

Ușoară să-i stea țărna și sufletul ferice,
Prin testamentul său
Mă leagă ca să public o fabulă de brice;
Plinesc a lui voință ca sfântă datorie.

El îmi spunea c-odată, într-o călătorie,
Stând sara la popas,
Găsi un vechi prieten, cu care a și mas.
Ei de cu seară-n vorbe de râs, de desfătare,

Cu pace-au adormit.
A doua zi, când unchiul din somnu-i s-a trezit,
Pe scumpul său prieten văzu în altă stare.
Acesta la o masă-n oglindă se uita

Și-așa de greu ofta,
Că îți venea a crede
Că-n ea pieirea-și vede.

- Ce-ți este, frate dragă - îi zise unchiul meu -
Au nu cumva ți-e rău?
- Oh, nu - răspunse cela - sunt sănătos, sunt bine;
Dar e o-mprejurare mai tristă pentru mine,

Că trebuie să mă rad
Și barba mi-e ghimpoasă ca frunza cea de brad.
- Atâta-i tot, se vede că brice ai tâmpite?

- E prea adevărat,
Eu unul mă tem, frate, de brice ascuțite.
- Apoi nu-i de mirat,
Tu însuți îți faci răul. Întreabă și-ți vor spune
Toți cei ce se rad singuri: că tu cu brice bune
Te-ai rade mult mai lesne și mai nevătămat

Decât cu cuțitoaie

Ce pielea ți-o despoaie.

A unchiului idee ca să v-o lămuresc,

Rog să luați aminte:

Că unii se feresc

De oamenii cu minte

Și sunt mai bucuroși

De cei la cap cam groși.